

— Кой я уби? изкрещѣха нѣколко гласа ожесточено.

— Баща ви поржча да я убиятъ по-после.

При тия думи на майката настана общо изумление.

— Давило я бѣсно куче, кога баща ви минавалъ презъ село Дудени. Селянитѣ го съветвали да премахне кучето, за да не направи пакостъ тука... Много не щѣлъ баща ви, свидѣло му се, но най-после склонилъ и вързалъ Мавридата за едно дърво, па далъ пицова си на единъ селянинъ да я опушне... „Когато я вързахъ—каже баща ви,—тя позна, че ще я убиятъ и изгледа ме така жално и умилно, така тжжно нѣкакъ ме погледна въ очитѣ, — молѣше се като човѣкъ... азъ видѣхъ и сълзи въ очитѣ ѝ, щото сърдцето ми се прободѣ, сѣкашъ стрѣла мина презъ него — щѣхъ да изплача съ гласъ! Извикахъ да го не убиватъ! Проклетия човѣкъ въ тоя сжщия мигъ грѣмна, и кучето се търкули мъртво!“ Като ми казваше баща ви това, видѣхъ му очитѣ, че се насълзили... Такова хитро и гальовно кученце, на-дали е било... Та ви казвамъ, много страховѣ сме брали, но като оня страшенъ бѣдни вечеръ не е имало...

Възцари се кратко мълчание. Вътъртъ потутихна.

— А тати защо бѣ закѣснѣлъ? попита Драгой.

— Разказа ми: като чулъ за убиването на Генка Недѣлковъ, заобиколилъ изъ други пѣтъ. Но, отъ трънь, та на глогъ: въ Кюселерския боазъ три пушки изгърмѣли врѣзъ него. Единъ куршумъ намѣрихме после забитъ въ седлото... Хайдушки времѣна бѣха тогава.

— Мамо, ти съ тия приказки ни докара тжга...